

Αριθμός απόφασης

573/2020

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΛΑΡΙΣΑΣ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Δικαστή Πηνελόπη Λέτσιου, Εφέτη, την οποία όρισε η Πρόεδρος Εφετών Λάρισας και από την Γραμματέα Αλεξάνδρα Μπουραδάμου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 23 Οκτωβρίου 2020 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ-ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό των Οικονομικών (ΑΦΜ 090165560) που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα (οδ. Καρ. Σερβίας), το οποίο παραστάθηκε στο Δικαστήριο διά της Δικαστικής Πληρεξουσίου του ΝΣΚ Ελένης Χατζούλη δυνάμει της από 22-10-2020 δηλώσεώς της, σύμφωνα με το άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, Και προκατέθεσε προτάσεις.

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ-ΕΝΑΓΟΥΣΩΝ:1)το γένος (ΑΦΜ «κατοίκου.....(οδ.....β) και 2)του.....(ΑΦΜ.....κατοίκου.....(οδ. 48Α), οι οποίες παραστάθηκαν στο δικαστήριο διά της πληρεξουσίου τους δικηγόρου Ζωής Ντέλα (Δ.Σ.Λαρ.), δυνάμει της από 21-10-2020 δηλώσεώς της σύμφωνα με το άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ που προκατέθεσε προτάσεις.

Οι εφεσίβλητες άσκησαν ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας την από 30-1-2019 και με αριθ καταθ *5*/2019 αγωγή τους κατά του ήδη εκκαλούντος και ζήτησαν όσα αναφέρονται σε αυτή. Επί της αγωγής αυτής, η οποία συζητήθηκε αντιμωλία των διαδίκων, εκδόθηκε η υπ'αριθμ. 303/2019 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας (τακτική διαδικασία), με την οποία η αγωγή έγινε δεκτή. Κατά της απόφασης αυτής το εναγόμενο άσκησε ενώπιον του παρόντος

Δικαστηρίου την με αριθμ. εκθ. καταθ. στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου *07/2019 και προσδιορισμού δικασίμου στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου 1*0*/2019 έφεση, η οποία προσδιορίσθηκε αρχικά να συζητηθεί στη δικάσιμο της 3^{ης}-4-2020/ κατά την οποία ματαιώθηκε η συζήτηση λόγω της οφειλομένης στην πανδημία του νέου κορωνοϊού (covid 19) αναστολής λειτουργίας όλων των δικαστηρίων της Επικράτειας από 16-3-2020 έως 31-5-2020 και επαναφέρθηκε προς συζήτηση αυτεπαγγέλτως με την υπ' αριθμ. 74/2020 πράξη της Διευθύνουσας το Εφετείο Λάρισας σύμφωνα με τη διάταξη του αρ. 74 παρ. 2 του ν. 4690/2020 για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Η υπόθεση εκφωνήθηκε στη σειρά του πινακίου και συζητήθηκε.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων προκατέθεσαν προτάσεις, με τις οποίες ζήτησαν να γίνουν δεκτά, όσα σε αυτές αναφέρονται.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Νομίμως εισάγεται με την υπ' αριθμ. 74/2020 πράξη της Διευθύνουσας το Εφετείο Λάρισας (άρθρ. 74 παρ. 2 του ν. 4690/2020) η προκείμενη υπόθεση αυτεπαγγέλτως προς νέα συζήτηση με την εγγραφή αυτής στο πινάκιο με επιμέλεια της Γραμματείας του Δικαστηρίου κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο μετά τη ματαίωση της συζητήσεως αυτής κατά την δικάσιμο της 3ης-4-2020 λόγω αναστολής λειτουργίας όλων των δικαστηρίων της Επικράτειας από 16-3-2020 έως 31-5-2020.

Η υπό κρίση από 18-11-2019 και με αριθμ. εκθ. καταθ. στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου *07/18-11-2019 και προσδιορισμού δικασίμου

στο παρόν Δικαστήριο *1*7/2019 έφεση του ηττηθέντος εναγομένου κατά της υπ' αριθμ. 303/2019 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας που εκδόθηκε αντιμωλία των διαδικών- κατά την τακτική διαδικασία (άρθρ. 233 επ. του ΚΠολΔ, όπως ισχύουν μετά την τροποποίησή τους με το ν. 4335/2015) και δέχθηκε την αγωγή των εναγουσών και ήδη εφεσιβλήτων, έχει ασκηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως, αφού η εκκαλούμενη απόφαση επιδόθηκε με επιμέλεια των εναγουσών στο εναγόμενο στις 8-11-2019 (όπως προκύπτει από την υπ' αριθμ. 8143Δ' / 8-112019 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Πειραιώς Κ..... Κ.....) και η έφεση κατατέθηκε στη Γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου στις 18-11-2019 δηλαδή εντός της απαιτούμενης κατά νόμο προθεσμίας των 30 ημερών (άρθρα 495, 511, 513 παρ. 1β, 516 παρ. 1, 517 και 518 παρ. 1 του ΚΠολΔ). Κατόπιν των ανωτέρω και δεδομένου ότι το εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο κατ' άρθρο 19 παρ. 1 ΚΔ από 26-06/10-07-1944 «Περί Κώδικος Νόμων περί δικών του Δημοσίου» απαλλάσσεται από την υποχρέωση καταβολής παραβόλου για την άσκηση έφεσης (άρθρο 495 παρ. 3 του ΚΠολΔ), πρέπει η έφεση να γίνει τυπικώς δεκτή και να εξεταστεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 παρ. 1 του ΚΠολΔ), κατά την ίδια, ως άνω, τακτική διαδικασία.

Οι ενάγουσες και ήδη εφεσίβλητες με την ως άνω αγωγή τους που άσκησαν ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας και απηύθυναν κατά του ήδη εκκαλούντος ισχυρίστηκαν ότι ο αποβιώσας στις 23-12-2017 σύζυγος της πρώτης εξ αυτών και θείος της δεύτερης εξ αυτών,κατέστη κύριος όσο ζούσε κατά πλήρη κυριότητα του λεπτομερώς περιγραφόμενου στην αγωγή αγρού δυνάμει έκτακτης χρησικτησίας, νεμόμενος αυτό διανοία κυρίου επί εικοσαετία από το έτος 1985, οπότε η δικαιοπάροχος μητέρα του, το μεταβίβασε σε αυτόν ατύπως, λόγω γονικής παροχής, παραδίδοντάς του την επ' αυτού νομή, την οποία ο ίδιος έκτοτε παρέλαβε, ασκώντας επ' αυτού,

με διάνοια κυρίου, τις προσιδιάζουσες στη φύση του πράξεις νομής και κατοχής που περιγράφονται στην αγωγή. Ότι, μετά την ένταξη του Τυρνάβου στο Εθνικό Κτηματολόγιο, το επίδικο ακίνητο έλαβε ΚΑΕΚ 311*2*9 *5 0*9/0/0 και καταχωρίσθηκε ως «αγνώστου» ιδιοκτήτη στο οικείο κτηματολογικό φύλλο. Ότι οι ίδιες είναι εκ διαθήκης κληρονόμοι του αποβιώσαντος, την οποία (διαθήκη) νομίμως αποδέχθηκαν. Κατόπιν του προεκτιθεμένου ιστορικού, επικαλούμενες ότι η σχετική εγγραφή είναι ανακριβής και προσβάλλει το εμπράγματο δικαίωμα του άνω θανόντος στο επίδικο ακίνητοι ζητούσαν να αναγνωρισθεί το δικαίωμα κυριότητας του ως άνω αποβιώσαντος.....του.....και της.....στο επίδικο ως άνω ακίνητο και να διορθωθεί σχετικά η πρώτη εγγραφή στα Κτηματολογικά Βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Τυρνάβου, ώστε να καταχωρισθεί στο οικείο κτηματολογικό φύλλο το δικαίωμά κυριότητας αυτού επί του ως άνω ακινήτου, με αιτία κτήσης την έκτακτη χρησικτησία. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εξέδωσε την εκκαλουμένη απόφασή του, με την οποία δικάζοντας αντιμωλία των διαδίκων, έκρινε ότι η ως άνω αγωγή είναι ορισμένη, νόμο και ουσία βάσιμη και περαιτέρω αναγνώρισε ότι ο προαναφερόμενος.....του.....ήταν κύριος όσος ζούσε του επιδίκου ακινήτου και διέταξε τη διόρθωση της ανακριβούς πρώτης κτηματολογικής εγγραφής. Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονείται με την ένδικη έφεσή του το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο για κακή εφαρμογή του νόμου και εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ζητά να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη, ώστε να απορριφθεί στο σύνολό της η προαναφερόμενη αγωγή των εφεσιβλήτων.

Ο ισχυρισμός περί αοριστίας της αγωγής, για να είναι παραδεκτός, πρέπει να προτείνεται νόμιμα στο Δικαστήριο της ουσίας, και, ειδικότερα, αν ο εκκαλών έχει ηττηθεί στον πρώτο βαθμό, η νόμιμη επαναφορά του ισχυρισμού του στο Εφετείο μόνο με λόγο έφεσης (κύριο ή πρόσθετο)

μπορεί να γίνει (ΑΠ 1597/ 20181 ΑΠ 142/2013 δημ. στην επίσημη ιστοσελίδα του ΑΠ). Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 216 παρ. 1 περ. α' και β' του ΚΠολΔ, 974, 1045 και 1046 του ΑΚ Ι, 3, 4 παρ. ιι 6 παρ.Ι-2-3, 9/10 και ΙΙ του Ν. 2664/1998, που ρυθμίζει τη λειτουργία του Εθνικού Κτηματολογίου, όπως ίσχυε κατά το χρόνο δημοσίευσης της εκκαλουμένης (άρθρο 533 παρ.2 του ΚΠολΔ), προκύπτει ότι για το ορισμένο αγωγής διόρθωσης ανακριβούς πρώτης εγγραφής στο κτηματολογικό φύλλο αναφορικά με την ένδειξη «άγνωστος» ως δικαιούχου κυριότητας γεωτεμαχίου, με επικαλούμενη αιτία κτήσης από τον ενάγοντα-πραγματικό δικαιούχο κυριότητας την έκτακτη χρησικτησία, η οποία (αγωγή) είναι πρωτίστως αναγνωριστική κυριότητας με παρεπόμενο το διαπλαστικό αίτημα περί διόρθωσης των κτηματολογικών εγγραφών απαιτείται να αναφέρονται στο αγωγικό δικόγραφο :Α) Οτι ο πραγματικός δικαιούχος απέκτησε την κυριότητα του επιδίκου ακινήτου με πρωτότυπο τρόπο και δη με έκτακτη χρησικτησία Για την επίκληση της κυριότητας κτηθείσας με έκτακτη χρησικτησία αρκεί να αναφέρεται στο αγωγικό δικόγραφο ότι ο ενάγων επί εικοσαετία συνεχώς ασκεί τη φυσική εξουσίαση επί του γεωτεμαχίου με διάνοια κυρίου (νομή), δηλ. να αναφέρει εμφανείς υλικές πράξεις επί του γεωτεμαχίου που είναι δηλωτικές της βούλησης του να εξουσιάζει τούτο και οι οποίες ποικίλουν ανάλογα με τον κατά τη βούλησή του προορισμό του γεωτεμαχίου δηλ. εποπτεία, επίβλεψη, επίσκεψη, καλλιέργεια, οριοθέτηση, καθαρισμός, παραχώρηση σε τρίτον με ή χωρίς αντάλλαγμα, κ.α., χωρίς παράλληλα να απαιτείται και ο ημερολογιακός προσδιορισμός των επιμέρους πράξεων, μέσα στο χρόνο της χρησικτησίας (ΑΠ 911/2019, ΑΠ 336/2019, ΑΠ 92/2013, όλες δημ, στην επίσημη ιστοσελίδα του ΑΠ), Β)Περιγραφή του επιδίκου γεωτεμαχίου και δη αναφορά του ΚΑΕΚ (Κωδικός Αριθμός Εθνικού Κτηματολογίου) (ΕφΑθ 2375/2016 ΝΟΜΟΣ) και Γ) Την ανακριβή εγγραφή που περιέχεται στο οικείο κτηματολογικό φύλλο του επιδίκου γεωτεμαχίου και συγκεκριμένα

ότι στις πρώτες εγγραφές αναγράφεται ως δικαιούχος κυριότητας «άγνωστος» (ΕφΔυτΜακ 35/2020 ΝΟΜΟΣ, Κωνστ. Εμμανουηλίδου Η δίκη της χρησικτησίας Δικονομικό πλαίσιο και διαδικαστικά ζητήματα σε συλλογικό έργο Χρησικτησία και Εθνικό Κτηματολόγιο εκδ. 2017 σελ, 279 επ). Περαιτέρω, για να είναι ορισμένη η αγωγή που στηρίζεται σε απόκτηση της κυριότητας του επιδικού ακινήτου με χρησικτησία, δεν απαιτείται να εκτίθεται σ' αυτήν ότι το ακίνητο δεν είναι ανεπίδεκτο χρησικτησίας ούτε να δικαιολογείται για ποιο λόγο αυτό δεν συμβαίνει. Εξάλλου από τις διατάξεις των άρθρων 1094, 1045 και 1054 Α.Κ., προκύπτει ότι ο ισχυρισμός ότι ορισμένο πράγμα είναι ανεπίδεκτο χρησικτησίας συνιστά ένσταση του αντιδίκου του επικαλούμενου κτήση κυριότητας με χρησικτησία (ΑΠ 977/2007 ΝΟΜΟΣ) που είναι δικαιοκωλυτική του επικαλούμενου με την αγωγή δικαιώματος κυριότητας του ενάγοντα στο επίδικο και πρέπει να προτείνεται από τον εναγόμενο αφού ούτε από το δικαστήριο λαμβάνεται υπόψη αυτεπαγγέλτως. Τούτο συμβαίνει και όταν εναγόμενο είναι το Δημόσιο το οποίο επίσης πρέπει να επικαλεσθεί και σε περίπτωση αμφισβήτησης να αποδείξει, ότι το επίδικο ακίνητο είναι ανεπίδεκτο χρησικτησίας, διότι περιήλθε σ' αυτό με κάποιο νόμιμο τρόπο, τον οποίο πρέπει συγκεκριμένα να προσδιορίζει για να είναι ορισμένη η σχετική ένστασή του. Η απλή άρνηση από τον ενάγοντα της ένστασης ανεπίδεκτου χρησικτησίας του επιδικού, λόγω απόκτησης κυριότητας από τον ίδιο, την οποία προβάλλει το εναγόμενο Δημόσιο δεν καθιστά την αγωγή αόριστη αλλά υποχρεώνει το Δημόσιο σε απόδειξη των περιστατικών που θεμελιώνουν τη δική του κυριότητα στο επίδικο (ΑΠ 712/2015 ΝΟΜΟΣ). Στην προκείμενη περίπτωση με τον πρώτο λόγο της έφεσης το εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο παραπονείται ότι το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που εξέδωσε την εκκαλούμενη απόφαση, δεν έλαβε υπόψη του τον ισχυρισμό του περί αοριστίας της ένδικης αγωγής των εφεσιβλήτων.

Όπως, όμως, προκύπτει από την επισκόπηση του προσκομιζόμενου αντιγράφου της εν λόγω αγωγής, της οποίας το περιεχόμενο εκτέθηκε περιληπτικά ανωτέρω, οι ενάγουσες επικαλούνται όλα τα αναγκαία - σύμφωνα με την προηγηθείσα μείζονα σκέψη - πραγματικά περιστατικά για τη θεμελίωση του δικαιώματος κυριότητάς τους με τίτλο κτήσης την έκτακτη χρησικτησία και τη διόρθωση της ανακριβούς πρώτης εγγραφής και συγκεκριμένα επικαλούνται την άσκηση συγκεκριμένων εμφανών υλικών πράξεων φυσικής εξουσίας επί του επιδίκου με διάνοια κυρίου επί εικοσαετία, τον ΚΑΕΚ του επιδίκου γεωτεμαχίου και την ανακρίβεια της πρώτης εγγραφής . χωρίς να απαιτείται η αναφορά ότι είχαν συμπληρωθεί στο πρόσωπο των δικαιοπαρόχων τους έως τις 11-9-1915 οι προϋποθέσεις του προϊσχύσαντος βυζαντινορωμαϊκού δικαίου περί - χρησιδεσποτείας δημοσίων κτημάτων (επί τριακονταετία καλόπιστη νομή με διάνοια κυρίου), όπως αβασίμως ισχυρίζεται το εκκαλούν-εναγόμενο, Ελληνικό Δημόσιο, Και τούτο διότι, σύμφωνα με όσα διαλαμβάνονται προηγηθείσα μείζονα σκέψη, στην ένδικη αγωγή που στηρίζεται σε απόκτηση της κυριότητας του επιδίκου ακινήτου με έκτακτη χρησικτησία, δεν απαιτείται να εκτίθεται ότι το εν λόγω ακίνητο δεν είναι ανεπίδεκτο χρησικτησίας ούτε να δικαιολογείται για ποιο λόγο αυτό δεν συμβαίνει, αλλά εναπόκειται στο εναγόμενο (ακόμη και όταν αυτό είναι το Ελληνικό Δημόσιο) να επικαλεστεί κατ' ένσταση και να αποδείξει ότι το επίδικο ακίνητο είναι ανεπίδεκτο μετά τις 11-9-1915 χρησικτησίας ως λ.χ. δημόσια γαία, στοιχείο το οποίο το Δικαστήριο δεν δύναται να λάβει υπόψιν αυτεπαγγέλτως. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που έκρινε ορισμένη την αγωγή χωρίς ιδιαίτερη αιτιολογία, η οποία συμπληρώνεται από την παρούσα, ορθώς το νόμο και δη τις προαναφερόμενες διατάξεις εφάρμοσε και συνεπώς ο αντίστοιχος λόγος της εφέσεως, με τον οποίο το εκκαλούν υποστηρίζει τα αντίθετα, τυγχάνει απορριπτέος ως αβάσιμος,

Από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που οι εφεσίβλητες νόμιμα προσκομίζουν κι επικαλούνται (το εκκαλούν δεν προσκόμισε ουδέν έγγραφο), μερικά από τα οποία (έγγραφα) μνημονεύονται ειδικότερα στη συνέχεια, χωρίς να έχει παραλειφθεί οποιοδήποτε από αυτά για την ουσιαστική διάγνωση της διαφοράς (ΑΠ 340/2011 ΔΕΕ 2012.1611 ΑΠ 1628/2003 ΕλλΔνη 2004.723), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά, τα οποία ασκούν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης κατά την διάταξη του άρθρου 335 του ΚΠολΔ: Η μητέρα τουτο έτος 1984, δυνάμει άτυπης σύμβασης γονικής παροχής, τού μεταβίβασε έναν αγρό, που βρίσκεται στη θέση «Μπαλαμπάνη», της κτηματικής περιφέρειας Τυρνάβου, του Ομώνυμου Δήμου και Κτηματολογικού Γραφείου Τυρνάβου, έκτασης 11.067 τ.μ., το οποίο έχει λάβει ΚΑΕΚ 31 1*2 *9 0* 0*9/0/0 και συνορεύει γύρωθεν με ιδιοκτησία Γάννα, με ιδιοκτησία Μπουσμπούκη και με ιδιοκτησία αγνώστου ιδιοκτήτη. Έκτοτε, οαπέκτησε την νομή του ως άνω ακινήτου και το κατείχε χωρίς ποτέ να ενοχληθεί από κανένα ή να αμφισβητηθεί το επ' αυτού δικαίωμά του, ασκούσε δε μέχρι το χρόνο θανάτου του τις επ' αυτού τις προσιδιάζουσες στη φύση του πράξεις νομής και κατοχής, ήτοι το καλλιεργούσε με σιτάρι, ενεργώντας όλες τις προς τούτο απαιτούμενες ενέργειες, με διάνοια κυρίου, όπως καταδεικνύεται και από τις επικαλούμενες και προσκομιζόμενες ενιαίες δηλώσεις εκμετάλλευσης περί καλλιέργειας σταριού επί του επιδίκου, καθώς και από τα προσκομιζόμενα αντίγραφα Ε9. Κατά το χρόνο έναρξης του Κτηματολογίου στον Τύρναβο στις 13-4-2005 και κατά μείζονα λόγο κατά τον χρόνο (Φεβρουάριος 2019) ασκήσεως της ένδικης αγωγής (άρθρ. 6 παρ. 3 περ. στ' του ν. 2664/1998, όπως προστέθηκε με το άρθρο 37 παρ. 2 του ν. 4315/2014) ο ως άνωείχε ήδη (από το έτος 2004) καταστεί αποκλειστικός κύριος του εν λόγω επιδίκου ακινήτου με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας, ασκώντας επ' αυτού τις προαναφερόμενες πράξεις νομής,

με διάνοια κύριου, για χρονικό διάστημα μείζον της εικοσαετίας. Το εναγόμενο και ήδη εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο αρνήθηκε την αγωγή και ειδικότερα ότι το επίδικο ακίνητο περιήλθε κατά οποιονδήποτε νόμιμο τρόπο κατά κυριότητα, νομή και κατοχή στον δικαιοπάροχο των εναγουσών και ήδη εφεσιβλήτων, ισχυριζόμενο αορίστως ότι πρόκειται περί δημόσιας γαίας, η οποία ανήκε στο Οθωμανικό Δημόσιο και περιήλθε κατά κυριότητα στο Ελληνικό τοιούτο μετά την απελευθέρωση της Θεσσαλίας σύμφωνα με τη Σύμβαση της Κωνσταντινουπόλεως της 20ης Ιουνίου/2ας Ιουλίου 1881, ως δημόσια δε γαία εξαιρείται της χρησικτησίας εκτός κι αν έχει αυτή (η χρησικτησία) συμπληρωθεί έως τις 11-9-1915. Ωστόσο το εναγόμενο δεν προσκομίζει κανένα αποδεικτικό των ισχυρισμών του στοιχείο ως ώφειλε, δεδομένου ότι το επίδικο ακίνητο αποδείχθηκε ότι ήταν πάντοτε καλλιεργήσιμος αγρός και όχι δάσος (ή δασική έκταση) ή "δημόσια γαία" και γενικά δεν υπάρχει παραδοχή ότι το εν λόγω ακίνητο ανήκε κατά κυριότητα στο Τουρκικό Δημόσιο και, συνακόλουθα, ότι, στη συνέχεια, μετά την απελευθέρωση της Θεσσαλίας περιήλθε στην κυριότητα του εναγομένου "δικαιώματι πολέμου" ως διάδοχο του Τουρκικού Δημοσίου, οπότε δεν είναι αναγκαίο να διαλαμβάνονται πραγματικά περιστατικά που θεμελιώνουν τη κτήση κυριότητας των εναγόντων με έκτακτη χρησικτησία σε βάρος του εναγομένου μέχρι τις 11-9-1915, αφού τα περιστατικά αυτά είναι απαραίτητα για την κτήση κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία στην περίπτωση που πρόκειται για δημόσιο κτήμα, δηλαδή για ακίνητο του οποίου το εναγόμενο έχει γίνει κύριος και όχι όταν πρόκειται για καλλιεργούμενη ιδιωτική ιδιοκτησία (ΑΓΙ 719/20151 ΑΠ 847/2013, ΑΓΙ 86/2007/ ΑΠ 1788/2005/ ΑΓΙ 325/ 2002 αν ληφθεί υπόψη ότι δεν προβλέπεται στο νόμο γενικό τεκμήριο κυριότητας υπέρ του εναγομένου Ελληνικού Δημοσίου, ούτε γενικό –διαδικαστικό προνόμιο αυτού κατ' εφαρμογή του οποίου, σε περίπτωση αντιδικίας του με Ιδιώτη, ο

τελευταίος φέρει πάντοτε το βάρος της απόδειξης (ΑΠ 528/2017 ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι κατά τις αρχικές εγγραφές στα βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Τυρνάβου, το επίδικο ακίνητο φέρεται ως αγνώστου ιδιοκτήτη με ΚΑΕΚ 31 1*2 *9 0* 0*9/0/0. Η εγγραφή αυτή, σύμφωνα με όσα αναφέρονται ανωτέρω, είναι ανακριβής και προσβάλλει το ως άνω δικαίωμα κυριότητας του ως άνω θανόντος στο επίδικο ακίνητο. Ο....., ήταν σύζυγος της πρώτης των εναγουσών-εφεσιβλήτων και θείος της δεύτερης εξ αυτών, απεβίωσε στις 23-12-2017 στον Τύρναβο, ήτοι μετά την έναρξη του κτηματολογίου στην αυτή περιοχή του Νομού Λάρισας. Δυνάμει δε της με αριθμό δημόσιας διαθήκης του Συμβολαιογράφου Τυρνάβου Γ..... Τ....., η οποία δημοσιεύθηκε με το με αριθμό *23/2018 Πρακτικό Συνεδρίασης του Ειρηνοδικείου Λάρισας, ο ως άνω θανών διαθέτης κατέστησε συγκληρονόμους του τις ενάγουσες και ήδη εφεσίβλητες στο επίδικο ακίνητο. Ακολούθως οι τελευταίες με την με αριθμό *4*1/12-12-2018 δήλωσή τους ενώπιον του Συμβολαιογράφου Τυρνάβου Γ..... Τ....., αποδέχθηκαν την ως άνω επαγόμενη σε αυτές κληρονομιά και νομιμοποιούνται ενεργητικά στην άσκηση της ένδικης αγωγής. Με βάση τα ανωτέρω αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά η αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή ως και κατ' ουσίαν βάσιμη, να αναγνωρισθεί ότι ο κάτοικος εν ζωή Τυρνάβου, ο οποίος απεβίωσε στις 23-12-2017, ήταν κύριος όσο ζούσε του επιδικού ακινήτου με ΚΑΕΚ 31 1*2 *9 0* 0*9/0/0 και να διαταχθεί η διόρθωση της κατά τα ανωτέρω ανακριβούς εγγραφής στα κτηματολογικά βιβλία που τηρούνται στο Κτηματολογικό Γραφείο Τυρνάβου, Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που κατέληξε στο ίδιο αποτέλεσμα, με διαφορετική έστω αιτιολογία, η οποία αντικαθίσταται από την παρούσα (άρθρ. 534 ΚΠολΔ), χωρίς να πρέπει να εξαφανιστεί, η εκκαλουμένη απόφαση, εφόσον οι εσφαλμένες αιτιολογίες δεν περιέχουν στοιχεία διατακτικού και δεν δημιουργούν δεδικασμένο (ΕφΑθ 8662/2007

NΟΜΟΣ/ Σαμουήλ η έφεση έκδοση Ε' σελ.427 παρ. 1136) ορθώς το νόμο εφάρμοσε και τις αποδείξεις εκτίμησε και οι περί του αντιθέτου λόγοι της ένδικης εφέσεως πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Κατόπιν τούτων και εφόσον δεν προβάλλονται με την έφεση άλλοι λόγοι, η έφεση πρέπει ν' απορριφθεί κατ' ουσίαν και να καταδικαστεί το εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο λόγω της ήττας του στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των εφεσιβλήτων του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας και μόνον, δεκτού εν μέρει γενομένου του σχετικού αιτήματος των τελευταίων ως νόμω (άρθρα 106, 176/ 183, 189 παρ. 1, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ) και ουσία βασίμου, μειωμένων όμως (άρθρο 22 παρ. 1 του ν, 3693/1957 το οποίο περιλήφθηκε ως άρθρο 31 στο Β.Δ. της 7/20-6-1957 "περί κωδικοποιήσεως της περί του ΝΣΚ νομοθεσίας, σε συνδυασμό με την παρ. 2 της υπ' αριθμ. 1344231 από 8-12-1992/20-1-1993/ κοινής απόφασης των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης (ΦΕΚ Β' 11/20-1-1993)/ που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 5 παρ. 12 του ν. 1738/1987-ΑΠ 656/2016 ΝΟΜΟΣ) όπως ορίζεται ειδικότερα κατωτέρω στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

-ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

-ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και **ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ** κατ' ουσίαν την έφεση κατά της υπ' αριθμ. 303/2019 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας.

-ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ το εκκαλούν-εναγόμενο στα δικαστικά έξοδα των εφεσιβλήτων-εναγουσών του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, τα οποία καθορίζει στο ποσό των διακοσίων ενενήντα (290) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Λάρισα στις . 29 Δεκεμβρίου 2020 χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ